

Агент Ласка і банда жахливих лисів

КУПИТИ

Про книгу

Перед вами найгумористичніша детективна серія, що коли-небудь існувала. Сполучене Лісовіття потребує найловкішого супершпигуна Агента Ласку. У лісі орудує Банда жахливих лисів, яку очолює генійка кримінального світу пані фон Пухнастик. Створюючи справжній хаос у лісі, розвідка Лісовіття впевнена, що банда має на меті втілити у життя значно більший задум. Чи зможе Ласка разом зі своїм другом Доркінсом розвідати плани лисів та попередити злочин?

- НІК ІСТ -

І БАНДА ЖАХЛИВИХ ЛИСІВ

Для Лу, насправді такої доброї і милої.
Але тієї, хто завжди виграє в настільні ігри на Різдво...
Трясця!

У всіма забутому закутку, подалі від шумних міст, зеленіє невеликий лісок, дуже схожий на будь-який інший. Але якщо гарненько придивитися, то він досить-таки незвичайний. Адже це Сполучене Лісовіття — домівка агента Ласки, легендарного супершпигуна. Це місце приховує в собі пригоди, таємниці та неймовірно великий вибір смачнющих горіхів.

РОЗДІЛ 1

Був свіжий осінній ранок у самому серці Сполученого Лісовіття. Усе це відбувалося в надсекретному будиночку «Луска́та кора́». Агент Ласка — відомий супершпигун РЛ6 — мав кілька вихідних від звичайних шпигунських справ. Але замість того щоб насолоджуватися відпочинком і сидіти, закинувши ноги на стіл, він узявся за особливо складну і небезпечну справу.

Стоячи на самісінькому вершечку хиткої старої драбини, Ласка будував, можна сказати, величну карткову вежу. Ви можете подумати, що це досить-таки незвичайна справа для першокласного шпигуна. Але якщо розцінювати її як тренування, то це чудова перевірка відваги, вміння і просто схибленості! Коли Ласка потягнувся, щоб поставити останню картку і побити свій рекорд, пролунав надзвичайно гучний дзвінок телефону шпигунської гарячої лінії.

ДЗЕНЬ-ДЗЕЛЕНЬ!

У нього затрусилися ноги.

ДЗЕНЬ-ДЗЕЛЕНЬ!

Драбина почала розгойдуватися.

ДЗЕНЬ-ДЗЕЛЕНЬ!

Судомно ковтнувши слину, Ласка зрозумів, що все це добром не скінчиться. І...

ШУХ! БАХ! БУБУХ!

Він полетів униз, як... е-е-е... колода карт.

Жалібно застогнавши, він спробував підвестися, але не зміг поворухнути навіть вусом. Тепер Ласка якось застряг між перекладами старої дерев'яної драбини.

«Як я міг втрапити в таку ПРИЧЕПЛИВУ І НЕПРИЄМНУ халепу?» — подумав він.

«ДЗЕНЬ-ДЗЕЛЕНЬ!» — розривався телефон.

«Тук-тук-тук!» — нервово постукали у двері.

— Ласко, ти там? — пискнув знайомий голос.

Хто б це міг бути? Ласка не міг ясно мислити. Ймовірно, він забив голову сильніше, ніж думав. Перед носом кружляли зірочки, і, здавалося, очі стали розкосими!

ДЗЕНЬ-ДЗЕЛЕНЬ!

— Ласко, це я, Доркінс, — пролунав ззовні голос. — Я порався на городі біля найкращого гарбуза, коли почув жахливий гуркіт. З тобою все гаразд?

— Хм-м... Доркінс? — пробурмотів Ласка, досі не отямившись.

Писклявий голос пролунав схвильованіше.

— Ласко, якщо ти негайно не відповіси мені, у мене не буде іншого вибору, окрім як вибити ці двері!

— ОХ, ДОРКІНС! — урешті згадав Ласка.

Як же він міг забути співучасника всіх своїх пригод і вірного друга соню{1}, який мешкав на дереві над будиночком «Луската кора» із самого народження, коли вони ще були маленькими рожевими малюками?

Цей хлопчак був талановитим мишеням: писав замітки для щоденної газети «Каштан», був експертом із дереволазіння, справжнім майстром, чемпіоном із вирощування гарбузів. Доркінс був сонєю, а тому ще й симпатичним, немов гудзик. Ласка з гордістю називав його своїм другом.

ДЗЕНЬ-ДЗЕЛЕНЬ!

Ззовні долинув крик. Не шкодуючи маленьких лапок, соня тарабанив у двері.

— НУ ВСЕ! Я ЗАХОДЖУ!

БАХ...

— ОЙ, БОЛЯЧЕ!

І важкі двері відчинилися.

— Ох, нарешті відчинилися! — запихавшись, пробурчав Доркінс і потер гулю на вкритій красивим хутром голові. Витерши лапки об килимок із написом «Ласкаво просимо», він, похитуючись, увійшов всередину.

ДЗЕНЬ-ДЗЕЛЕНЬ!

— Доброго ранку, друже, — привітався Ласка, досі лежачи на підлозі вітальні під уламками драбини.

— Як поживає твій неймовірний гарбуз? Сподіваюся, він достиг і готовий показати себе завтра на осінньому грандіозному ярмарку.

— Без сумнівів, це буде найкраще з моїх творінь! — сказав Доркінс. — Осінній грандіозний ярмарок не знає, що на нього чекає!

ДЗЕНЬ-ДЗЕЛЕНЬ!

Осінній грандіозний ярмарок був ярмарком над усіма ярмарками в Сполученому Лісовітті. А чудові гарбузи Доркінса вже чотири роки поспіль вигравали престижний приз «Кубок жолудя» в номінації «Найкращий експонат виставки».

«ДЗЕНЬ-ДЗЕЛЕНЬ!» — знову не вгавав телефон!

— Будь другом, принеси мені телефон, добре? — ввічливо попросив Ласка. — Я тут трішки... е-е-е... заплутався!

Доркінс підняв слухавку з дратівливо гучного телефону і подав Ласці.

Ласка ледь не випустив слухавки, все ще відчуючи запаморочення від неприємної пригоди з драбиною.

— Кхм-кхм! Ласка слухає! Агент Ласка, — врешті сказав він.

РОЗДІЛ 2

Усе ще збентежений, Ласка притиснув слухавку до вуха. Він і далі кривився від болю.

— Я нічого не чую. Кажу тобі, Доркінсе, цей телефон відмороженої лінії, а не гарячої, як на мене.

Доркінс спокійно взяв слухавку, перевернув її, а потім повернув супершпигуну, обличчя якого розпашіло.

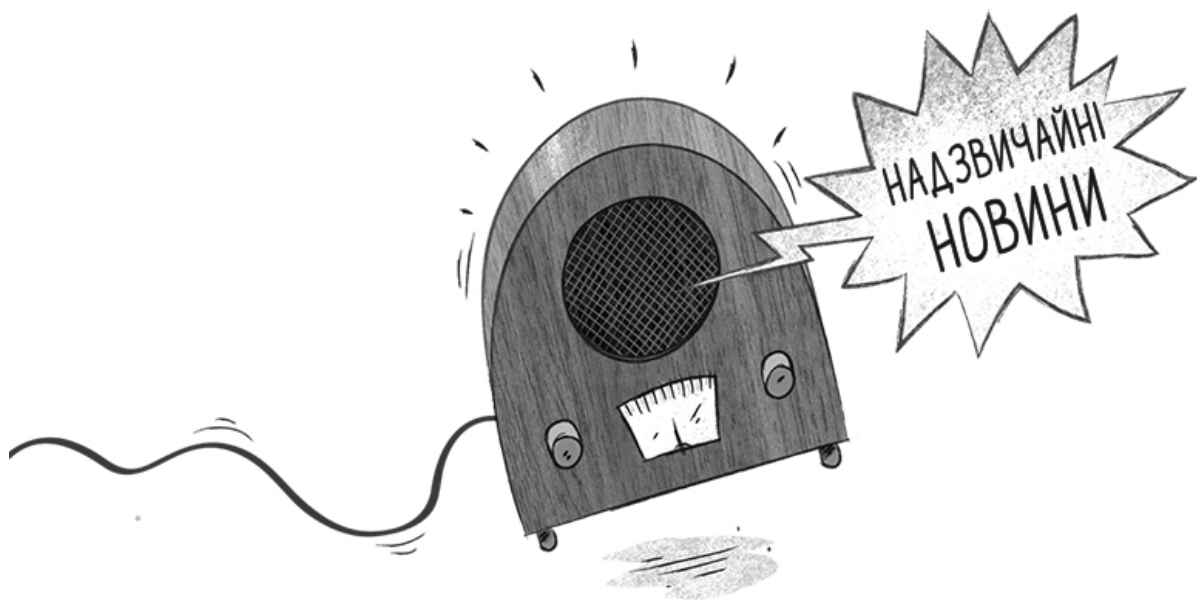
— Агенте Ласко, ви тут? — пролунав роздратований голос на іншому кінці дроту.

Це була їжачиха Ейч — головна «шишка» розвідки Лісовіття (для мене і вас — просто РЛ6).

— Так, я тут, Ейч. Просто невеличка технічна проблемка, але тепер усе гаразд, — сказав Ласка, покосившись на Доркінса.

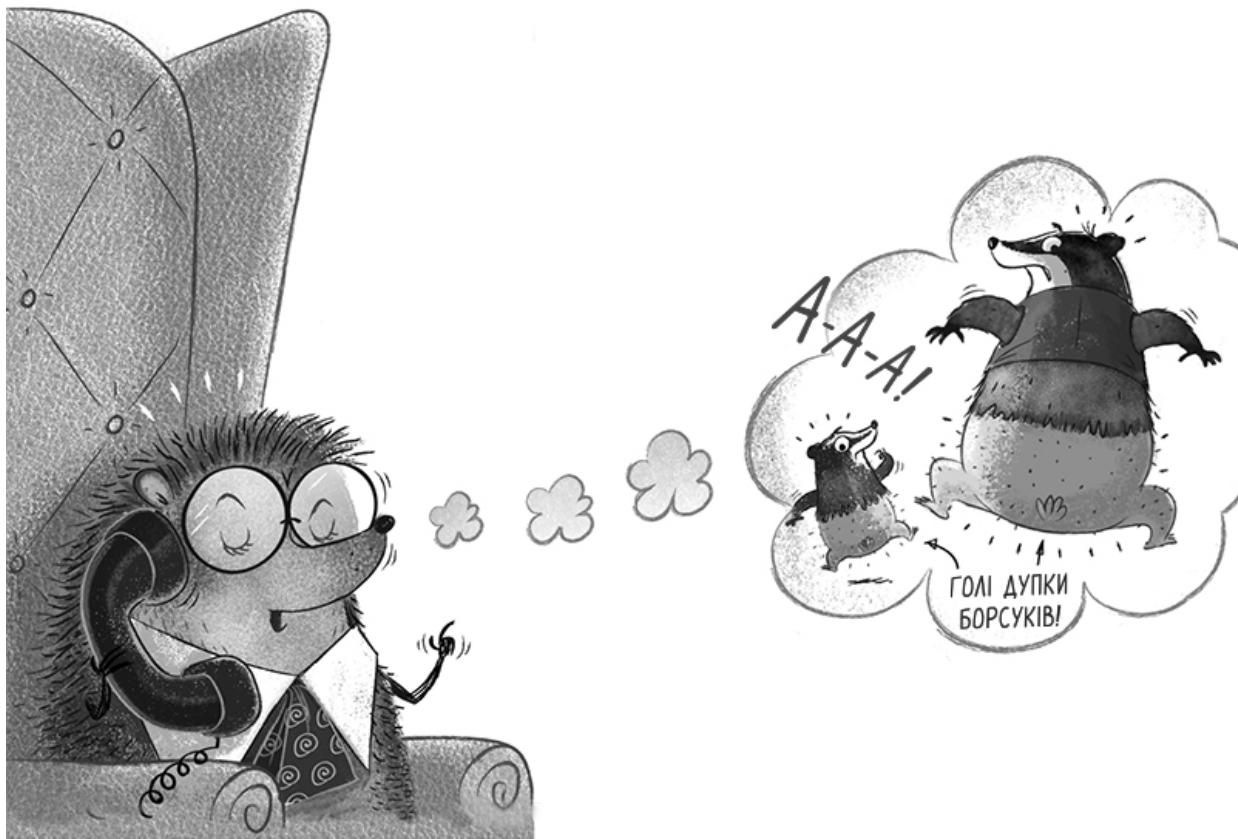
— Добре, добре, добре! — заторохтіла Ейч. — Нехороші, так би мовити, з душком справи кояться в мирних лісах, Ласко, боюся... ви

нам потрібні, — без ентузіазму пробурмотіла вона. — Протягом останніх кількох годин повідомлення буквально засипають штаб-квартиру в Живоплоті. Майже всі їх передав зяблик, а ви ж знаєте, як він любить попліткувати!

Агент Ласка почув про ці приголомшливі події в «Останніх новинах Лісовіття» сьогодні вранці. Кролячі нірки були засипані порошком, що спричинив свербіж. Нірки мишок-полівок навмисно завалені.

У цілої родини сплячих борсуків були виголені дупки. І це лише деякі з безлічі правопорушень. Це був справжній хаос!

— Директорка Лісова Куниця, наша видатна лідерка, хоче, щоби з цією ситуацією розібралися — і розібралися швидко! — заявила Ейч.
— А річ у тому, що всі мої головні агенти — маю на увазі, *інші* агенти — зараз на завданнях. Тобто на болотистому полі фермера Гарретта вони розслідують запутану справу величезної діри в живоплоті і підступного коров'ячого кізяка. Отож... я маю тільки одного агента, до якого можу звернутися. І це ви, агенте Ласко!

Вона зітхнула. Річ була не в тім, що Ласка не справлявся зі своєю роботою. Він завжди ловив винуватця. Але, схоже, він не міг дотримувати інструкцій.

А в РЛБ украй важливим було дотримувати правил та інструкцій.

— Ми підозрюємо банду, яку очолює геній кримінального світу! — продовжувала Ейч. — Можливо, БЖЛ.

БЖЛ розшифровувалося як Банда жахливих лисів. Ці хлопці були справжніми злочинцями, пакостили задля задоволення і не тільки. Вони дійсно закріпили за лисицями погану славу. І, на думку Ласки, саме ці пакості мали великі брудні відбитки лап БЖЛ. Він задумався, посмикуючи вусами: *знайти їхнє огидне лігво, встановити за ними*

спостереження і подивитися, чи можна спіймати цих розбишак на гарячому!

— Ви можете розраховувати на мене, пані! — гордо сказав агент Ласка.

— Ну, я... я... я дуже на це сподіваюся, — запнулася Ейч. — І... Ласко?

— Так, Ейч?

— Ні, нічого... знаєте... *невеличка технічна проблемка!*

І вона повісила трубку.

«Як грубо! Невеличка технічна проблемка, що вона мала на увазі? Невеличка технічна проблемка?» — подумав він, звиваючись і намагаючись звільнитися від остогидлої драбини.

— Доркінсе, друже! Час діставати набір для ведення спостереження. Справа стала занадто серйозною! — драматично виголосив Ласка.

— А, можливо, ще пилку, щоб витягнути тебе з цієї, е-е-е... невеличкої технічної проблемки? — запропонував Доркінс, махнувши лапкою, немов окреслював незручну ситуацію, в якій опинився Ласка.

«АЯКЖЕ!» — подумав Ласка, схрестивши руки на грудях, і невдоволено кивнув.

РОЗДІЛ 3

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

НІК ІСТ

Ілюстратор бестселерів «Кішка-ніндзя Тото», а також «На добраніч, Екскаваторе» і «Тук-тук». Він багато років працював дизайнером у музеї, але завжди був оповідачем: і в дитинстві, коли малював в альбомі химерні персонажі, і будучи дизайнером, і коли замальовував колекцію стародавніх артефактів. Він живе неподалік від м. Йорк із дружиною і двома дітьми і, коли не пише й не малює, ходить у походи з наплічником за спиною.

НІК ДЯКУЄ:

«З любов'ю до моєї сім'ї, що так сильно підтримує мене, особливо вдячний дорогим Лу, Фінн і Тіллі — ви найкращі! Я також щиро вдячний Гезер Річардс, справді чудовому і дбайливому агентові. Найміцніші обійми — для моїх товаришів по студії: Джонті, Роса, Альфі й Безіла. Щиро дякую чудовій команді Hachette. Особливо неймовірним Рейчел Вейд й Елісон Педлі. І останнє, але не менш важливе, що я хотів висловити, — це любов до прекрасних йоркських пагорбів — мого натхнення й мого притулку».

КУПИТИ